

Kitab Daniel — Nomer Saratus Genep Puluh

Harti Profétis tina Panglihatan Panungtung Daniel: Ngabuka Kabeneran pikeun Poé-poé Panungtung

Jeff Pippenger
2024-03-26

Dina bab sapuluh, Daniel dicirian minangka jalma anu dihudangkeun deui tina mangsa karungkadan ku prosés tilu léngkah tina injil anu langgeng. Saterusna Jibril maparin ka Daniel sajarah nubuat dina bab sabelas, ku kituna nandaan sajarah cahaya ti walungan gedé Hidékel.

“Kudu aya kabutuhan pikeun nalungtik Firman Allah kalayan leuwih raket. Hususna, Daniel jeung Wahyu kudu meunang perhatian saperti can kungsi saméméhna dina sajarah pagawéan urang. Bisa jadi aya sawatara widang anu kirang urang carioskeun ngeunaan kakawasaan Romawi jeung kapapaan, tapi urang kudu ngagero perhatian kana naon anu geus ditulis ku para nabi jeung para rasul dina ilham Roh Allah. Roh Suci parantos ngatur sagala hal, boh dina dipasihkeunana nubuat, boh dina kajadian-kajadian anu digambarkeunana, pikeun ngajar yén agén manusa kudu dijauhkeun tina paningal, disumputkeun di jero Kristus, sarta Gusti Allah sawarga jeung hukum—Na kudu diagungkeun.

“Bacalah kitab Daniel. Ingatlah kembali, butir demi butir, sejarah kerajaan-kerajaan yang dilambangkan di sana. Pandanglah para negarawan, dewan-dewan, bala tentara yang perkasa, dan lihatlah bagaimana Allah bekerja untuk merendahkan kesombongan manusia, dan merebahkan kemuliaan insani ke dalam debu. Hanya Allah sajalah yang dinyatakan sebagai Mahabesar. Dalam penglihatan nabi itu Ia tampak menjatuhkan seorang penguasa yang kuat dan menegakkan yang lain. Ia dinyatakan sebagai Raja semesta alam, yang akan menegakkan kerajaan-Nya yang kekal—Yang Lanjut Usianya, Allah yang hidup, Sumber segala hikmat, Penguasa masa kini, Penyingkap masa depan. Bacalah dan pamilah betapa miskin, betapa rapuh, betapa singkat umurnya, betapa sesat, betapa bersalahnya manusia ketika ia mengangkat jiwanya kepada kesia-siaan.”

“Roh Suci ngaliwatan Yesaya ngarahkeun perhatian urang ka Allah, Allah anu hirup, minangka obyék utama tina panitén—ka Allah sakumaha dinyatakeun dina Kristus. ‘Pikeun urang geus lahir saurang anak, pikeun urang geus dipaparinkeun saurang putra: sarta pamaréntahan bakal aya dina taktak—Na: jeung ngaran—Na bakal disebut Éndah, Panaséhat, Allah anu Perkasa, Rama anu Langgeng, Pangeran Katengtreman’ [Isaiah 9:6].”

“Caang anu ditampi ku Daniel langsung ti Allah dipasihkeun hususna pikeun poé-poé panungtungan ieu. Titingalian anu anjeunna tingali di sisi Walungan Ulai jeung Hidékel, walungan-walungan agung di Sinear, ayeuna keur lumangsung kana pamekaran kacumponanana, sarta sagala kajadian anu geus diprediksikeun baris geura kajadian.”
Manuscript Releases, jilid 16, 333, 334.

Roh Suci “ku cara kitu ngawangun sagala hal” dina dipasihkeunana nubuat éta “jeung kajadian-kajadian” tina tetingalian panungtungan Daniel, nepi ka bab kahiji (sapuluh),

ngagambarkeun pangalaman umat Allah dina poé-poé panungtungan, sakumaha ogé bab panungtungan (dua belas). Wangun tina tilu bab éta anu ngawangun cahaya Walungan Hiddekel, anu “dipasihkeun husus pikeun poé-poé panungtungan ieu,” geus dirancang pikeun mawa harti tilu-léngkah tina “bebeneran.” Dina anu kahiji saluyu jeung anu panungtungan, sarta anu tengah ngawakilan pambrontakan, urang henteu ngan ukur manggihan struktur kecap Ibrani “bebeneran,” anu diwangun ku hurup kahiji, ka tilu belas, jeung panungtungan tina alfabét Ibrani, tapi urang ogé ningali tandatangan Alfa jeung Omega.

Daniél pasal sapuluh netelakeun saratus opat puluh opat rébu anu ngartos duanana titingalian “chazon” ngeunaan dua rébu lima ratus dua puluh taun, jeung titingalian “mareh” ngeunaan dua rébu tilu ratus taun. Maranéhna lain ngan ukur ngartos éta dua titingalian, tapi ogé mibanda pangalaman dibenerkeun ku iman anu dihasilkeun ku titingalian “marah” anu sipatna feminin jeung kausatif ngeunaan “penampakan”.

Pikeun pikiran jeung jiwa, kitu deui pikeun raga, hukum Allah netepkeun yén kakuatan kahontal ku usaha. Latihanlah anu ngamekarkeun. Saluyu jeung hukum ieu, Allah geus nyadiakeun dina firman-Na sarana pikeun ngamekarkeun akal jeung rohani.

Alkitab ngandung sakabéh prinsip anu diperlukeun ku manusa pikeun dipikaharti, sangkan maranéhna layak boh pikeun kahirupan ieu boh pikeun kahirupan anu bakal datang. Jeung prinsip-prinsip ieu bisa dipikaharti ku saréréa. Teu aya saurang ogé anu miboga sumanget pikeun ngahargaan pangajaranana anu bisa maca hiji petikan tunggal tina Alkitab tanpa meunang tina éta hiji pikiran anu mangpaat. Tapi pangajaran Alkitab anu pangajénna henteu bisa kahontal ku ulikan anu sakapeung atawa anu teu nyambung. Sistem gedé bebeneranana henteu ditepikeun ku cara anu bisa kahartikeun ku nu maca anu gancang-gancang atawa anu teu taliti. Loba tina harta karunna perenahna jauh di handapeun beungeut, sarta ngan bisa kahontal ku panalungtikan anu tigin jeung usaha anu terus-terusan. Bebeneran-bebeneran anu ngahiji jadi éta kasagemblengan anu agung kudu dipaluruh jeung dikumpulkeun, ‘di dieu saeutik, di ditu saeutik.’ Yesaya 28:10.

“Lamun ku kituna disaliksik jeung dihiijikeun, éta sakabéhna bakal kapanggih cocog sampurna silih luyukeun. Unggal Injil mangrupa panglengkep pikeun nu séjén, unggal nubuat mangrupa katerangan pikeun nu séjénna, unggal bebeneran mangrupa pamekaran tina bebeneran séjén. Perlambang-perlambang dina tatanan Yahudi dijentrekeun ku Injil. Unggal asas dina firman Allah miboga tempatna, unggal kanyataan miboga harti jeung patalina. Jeung susunanana anu lengkep, boh dina rarancang boh dina palaksanaanana, mere kasaksian ngeunaan Pangarangna. Susunan anu saperti kitu moal bisa dirancang atawa diwujudkeun ku pikiran naon waé iwal ku pikiran Anu Teu Wates.”

Dina nalungtik rupa-rupa bagianna sarta ngulik patalina silih hubunganana, kamampuhan anu pangluhurna dina akal manusa ditimbalan kana kagiatan anu kacida sengitna. Teu saurang ogé anu bisa kalibet dina pangajaran anu saperti kitu tanpa mekarkeun kakuatan pikiran.

“Jeung ajén méntal tina diajar Kitab Suci téh henteu ngan saukur aya dina nalungtik bebeneran jeung ngahijikeunana. Éta ogé aya dina tarékah anu diperlukeun pikeun nyangkem jejer-jejer anu dipidangkeun. Pikiran anu ngan ukur dipaké pikeun urusan sapopoé anu biasa baé, bakal

jadi kerdil jeung lemah. Lamun éta teu kungsi dibebenah pikeun ngartos bebeneran-bebeneran anu agung jeung jembar pangaruhna, lila-lila éta bakal leungit kakuatan pikeun mekar. Salaku pangjaga tina kamunduran ieu, jeung pangdorong kana kamekaran, euweuh deui anu bisa nyaruaan diajar firman Allah. Salaku sarana palatihan intelektual, Kitab Suci leuwih mujarab tibatan buku naon waé séjénna, atawa sakumna buku séjénna lamun dihiijikeun. Kaagungan jejer-jejerna, kasederhanaan anu mulya tina ungkara-ungkarana, kaéndahan gambaran-gambaranna, ngajadikeun pikiran hudang jeung kaangkat ku cara anu teu bisa dipilampah ku naon waé nu séjén. Teu aya palajaran séjén anu sanggup maparin kakuatan méntal saperti tarékah pikeun nyangkem bebeneran-bebeneran wahyu anu kacida agungna. Pikiran anu ku kituna dipapandékeun jeung pikiran-pikiran ti Anu Taya Wates, moal bisa henteu bakal ngalegaan jeung jadi beuki kuat.

“Jeung leuwih ageng deui nya éta kakawasaan Alkitab dina ngamekarkeun sipat rohani. Manusa, anu dijadikeun pikeun ngahiji dina pasamoan jeung Allah, ngan dina pasamoan anu kitu waé manéhna bisa manggihan hirupna anu sajati jeung kamekaranana. Dijadikeun pikeun manggihan dina Allah kabungahna anu pangluhurna, dina naon baé lian manéhna moal bisa manggihan anu sanggup nenangkeun kahayang haté, sanggup nyugemakeun lapar jeung halabhab jiwa. Sing saha anu, kalayan sumanget anu tulus tur daék diajar, nalungtik firman Allah, bari narékahan ngartos kana bebeneranana, bakal dihiijikeun jeung Pangarangna; jeung, kajaba ku pilihan dirina sorangan, moal aya watesna kana kamungkinan-kamungkinan kamekaranana.

“Dina rupa-rupa gaya jeung jejerna anu lega, Alkitab miboga hal anu matak narik pikeun unggal pikiran sarta ngagerakkeun unggal hate. Dina kaca-kacana kapanggih sajarah anu pangkolotna; riwayat hirup anu pangnyatakeun kahirupan sakumaha saenyana; asas-asas pamaréntahan pikeun ngadalikeun nagara, pikeun ngatur rumah tangga—asas-asas anu ku hikmah manusa can kungsi aya tandinganana. Éta ngandung filsafat anu pangjerona, puisi anu pangamisna jeung pangluhurna, anu pangpinuh ku rasa jeung anu pangmatak nalangsa. Tulisan-tulisan Alkitab, sanajan ditilik ukur tina éta segi, nilaina taya babandinganana leuwih luhur tibatan karya pangarang manusa mana baé; nanging anu wengkuanana leuwih jembar tanpa wates, anu nilaina leuwih agung tanpa wates, nyaéta lamun éta dititénan dina patalina jeung pamikiran puseur anu agung. Lamun ditingali dina cahaya éta pamikiran, unggal jejer meunang harti anu anyar. Dina bebeneran-bebeneran anu ditepikeun kalawan pangsaderhana, kakandung asas-asas anu satangkung langit sarta anu ngawengku kalanggengan.”

“Téma puseurieuneun Alkitab, téma anu jadi puseur pangrangkep sakabéh téma séjén dina sakuliah éta kitab, nyaéta rencana panebusan, nyaéta mulangkeun deui dina jiwa manusa gambar Allah. Ti mimiti isarat pangheulana ngeunaan pangharepan dina hukuman anu diucapkeun di Éden nepi ka jangji anu mulya dina kitab Wahyu, ‘Aranjeunna bakal ningali rarayna-Na; jeung ngaran-Na bakal aya dina tarang maranéhna’ (Wahyu 22:4), inti unggal kitab jeung unggal bagéan dina Alkitab nyaéta panyingkab téma anu matak héran ieu,—pangluhurna martabat manusa,—kakawasaan Allah, ‘anu maparin ka urang kameunangan ku jalan Gusti urang Yesus Kristus.’ 1 Korinta 15:57.” Education, 123–125.

Dina petikan nu kakara dicutat éta ditepikeun yén Alkitab, lamun ditilik tina sagala widang kasastraan, jauh leuwih unggul tibatan sagala karya manusa. Sister White nyatakeun, “Dina kaca-kacana kapanggih sajarah nu pangkolotna; biografi nu pangsajatina kana kahirupan; prinsip-prinsip pamaréntahan pikeun ngadalikeun nagara, pikeun ngatur rumah tangga—prinsip-prinsip nu can kungsi bisa disaruaan ku hikmah manusa. Eta ngandung filsafat nu pangjerona, puisi nu pangmanisna jeung nu pangluhurna, nu pangpinuhna ku rasa jeung nu pangmatak harunya,” sarta yén “wangunan anu saperti kitu teu aya pikiran iwal ti Pikiran Nu Maha Teu Aya Watesna nu bisa ngabayangkeun atawa ngabentukna.”

Sakabéh aturan kamanusaan anu dipikawanoh, anu nangtukeun aturan-aturan nu mere struktur kana sastra, kasalip ku Alkitab. Prinsip-prinsip anu diajarkeun di paguron luhur kamanusaan, anu ngabédakeun antara sastra biasa atawa nu leuwih handap nepi ka karya-karya agung sastra manusa, sadayana kasalip ku Alkitab. Ku kituna, pantes dipikanyaho yén klimaks, kacindekan agung tina kasaksian nubuat sakuliah Alkitab, kagambarkeun dina tetempoan panungtungan Daniel. Éta téh batu panutup tina kasaksian nubuat, sarta taya klimaks dina sastra manusa anu bisa ngadeukeutan kana kasaksian Daniel pasalABELAS, dimimitian dina ayat hiji tur diteruskeun nepi ka pasal dua belas ayat opat.

Dina kitab Wahyu, sakabéh kitab dina Alkitab patepung jeung ditutup, sarta dina wahyu éta garis-garis nubuat anu sarua deui dicokot saperti dina kitab Daniel; nanging dina patalina hiji jeung anu séjén, kitab Daniel mangrupa panyebutan anu kahiji, sedengkeun Wahyu anu panungtung. Sagalana aya dina panyebutan anu kahiji, jeung sagalana aya dina kitab Daniel, sarta puncak tina éta kitab nya éta titingalian anu dipasihkeun di walungan Hiddekel. Puncak tina kajadian-kajadian anu dilambangkeun dina titingalian éta dimimitian dina ayat kaopat puluh, sarta terus nepi ka éta kitab disegel dina ayat kaopat tina pasal dua welas. Ayat-ayat éta ngawakilan pamungkas anu agung tina unggal bebeneran nubuat anu kantos diucapkeun atawa dicatet ku jalma-jalma suci jaman baheula, kaasup Sister White.

Nu ngantunkeun kana kacindekan éta dina pasal sawelas nya éta sajarah-sajarah anu aya di jero éta pasal, anu mere kasaksian kana pamahaman anu leres ngeunaan genep ayat panungtungan dina pasal sawelas, tempat musuh-musuh tilu rangkep, nya éta naga, sato galak, jeung nabi palsu, ayeuna keur mingpin dunya ka panutupan masa cobaan manusa. Sister White sacara langsung ngaidéntifikasi prinsip internal ieu.

“Urang teu boga waktu pikeun dipiceun. Mangsa-mangsa kasusah aya di payuneun urang. Dunya keur kagugah ku sumanget perang. Moal lila deui adegan-adegan kasusah anu disebutkeun dina nubuatan bakal kajadian. Nubuatan dina Daniel pasal ka-sebelas geus ampir ngahontal kacumponan lengkepna. Loba bagian tina sajarah anu geus kajadian dina kacumponan nubuatan ieu bakal diulang deui. Dina ayat ka-tilu puluh disebutkeun hiji kakawasaan anu ‘bakal kuciwa, tuluy mulang, sarta ngabogaan amarah ngalawan perjangjian suci: kitu kénéh anu bakal dipigawéna; malah manéhna bakal mulang deui, sarta sapamadegan jeung jalma-jalma anu ninggalkeun perjangjian suci. Jeung pasukan-pasukan bakal nangtung di pihakna, sarta maranéhna bakal ngotoran tempat suci kakuatan, sarta bakal nyabut kurban sapopoe, sarta maranéhna bakal nempatkeun kajijikan anu nyababkeun karuksakan. Jeung

jalma-jalma anu durhaka ngalawan perjangjian bakal diruksak ku manehna ku cara pangibul; tapi umat anu nyaho ka Allahna bakal kuat, sarta bakal ngalakukeun perkara-perkara anu agung. Jeung jalma-jalma anu ngarti di antara umat bakal ngajar loba jelema; sanajan kitu maranéhna bakal ragrag ku pedang, ku seuneu, ku panangkaran, jeung ku rampasan, salila loba poé. Ayeuna lamun maranéhna ragrag, maranéhna bakal ditulungan ku pitulung anu saeutik; tapi loba anu bakal napel ka maranéhna ku pangibul. Jeung sawatara ti antara jalma-jalma anu ngarti bakal ragrag, pikeun nguji maranéhna, jeung pikeun nyucikeun, jeung pikeun ngajadikeun maranéhna bodas, nepi ka mangsa ahir: sabab ieu masih pikeun hiji mangsa anu geus ditangtukeun. Jeung raja éta bakal ngalakukeun nurutkeun kahayangna sorangan; sarta manehna bakal ngangkat dirina, jeung ngamulyakeun dirina saluhureun unggal allah, sarta bakal nyarita hal-hal anu matak heran ngalawan Allahna sagala allah, sarta bakal hasil nepi ka amarah éta réngsé: sabab anu geus ditangtukeun éta bakal dilaksanakeun.’ Daniel 11:30–36.”

“Pamandangan anu sarupa jeung anu diterangkeun dina ieu kecap-kecap baris kajadian. Urang ningali bukti yén Iblis keur gancang ngarebut pangawasa kana pikiran manusa anu teu miboga sieun ka Allah di hareupeun maranéhna. Sing sakumna maca jeung ngartos kana nubuat-nubuat dina ieu kitab, sabab ayeuna urang keur asup kana mangsa kasusah anu geus diomongkeun:”

““Jeung dina waktu éta Mikael bakal ngadeg, pangéran agung anu nangtung pikeun anak-anak bangsamu; sarta bakal aya mangsa kasusah, anu tacan kungsi aya ti saprak aya hiji bangsa nepi ka waktu éta kénéh; sarta dina waktu éta bangsamu bakal disalametkeun, nyaéta sakur anu kapanggih ditulis dina éta kitab. Jeung loba ti antara maranéhanana anu sare dina lebu bumi bakal hudang, sawaréh kana hirup langgeng, jeung sawaréh kana hina jeung kacela langgeng. Jeung anu wijaksana bakal caang lir kacaangan cakrawala; jeung anu mawa loba jalma kana kabeneran bakal lir béntang salalanggengna. Tapi maneh, eh Daniel, tutup kecap-kecap ieu, jeung segel éta kitab, nepi ka mangsa ahir: loba anu bakal bulak-balik, sarta pangaweruh bakal nambahan.’ Daniel 12:1–4.” Manuscript Releases, nomer 13, 394.

Dina ieu petikan, Sister White mimitina ngarujuk kana Daniel pasalABELAS, tuluy netelakeun prinsip yén “seueur tina sajarah anu geus kajadian dina minuhan nubuat ieu bakal kaulangan.” Saterusna anjeunna langsung ngutip ayat tilu puluh nepi ka tilu puluh genep, sarta diteruskeun ku pernyataan yén, “adegan-adegan nu sarupa jeung anu digambarkeun dina kecap-kecap ieu bakal kajadian.” Sanggeus nandaan ayat tilu puluh nepi ka tilu puluh genep, sarta nyebutkeun yén adegan-adegan nu sarupa jeung ayat-ayat éta bakal kajadian, anjeunna tuluy nandaan panutupan mangsa pangbakalan, nalika Mikael nangtung dina ayat hiji tina pasal dua belas. Ku kituna, anjeunna keur misahkeun tujuh ayat éta, sarta nempatkeunana dina sajarah anu langsung miheulaan Mikael nangtung.

Leuwih ti sakali urang geus ngabahas sajarah ayat tilu puluh nepi ka tilu puluh genep, sarta kumaha éta sajajar jeung ayat opat puluh nepi ka opat puluh lima tina DanielABELAS, jeung ayeuna urang baris mimiti nalungtik période-période séjén dina sajarah nubuat dina pasalABELAS anu diulang deui dina genep ayat panungtungan éta. Sanajan kitu, saméméh urang ngalakukeun éta, urang baris sakali deui nyangking ringkesan pondok ngeunaan kasajajaran ayat tilu puluh nepi ka tilu puluh genep jeung ayat opat puluh nepi ka opat puluh lima.

Ayat tilu puluh nandaan peralihan ti Roma kapid ka Roma kapapaan. Sajarah peralihan éta dibahas dina rupa-rupa petikan nubuat anu nandaan tanggal-tanggal saperti taun 330, 508, 533, jeung 538. Aya pananda-pananda nubuat séjén dina peralihan ti karajaan kaopat ka karajaan kalima dina nubuat Alkitab, tapi dina ayat tilu puluh hiji Roma kapid nangtung pikeun kapapaan, sakumaha diwakilan ku Clovis dina taun 496. Kakawasaan-kakawasaan kapid anu mimitina diwakilan ku Clovis dina ayat éta ngalaksanakeun pagawéan miceun sagala panolakan kapid (anu sapopoé) kana naékna kakawasaan kapapaan nepi ka taun 508. Perang-perang dina mangsa éta mawa karuksakan ngalawan Kota Roma salila sajarah éta, sakumaha diwakilan ku “tempat suci kakawasaan”, sarta dina taun 538, kakawasaan-kakawasaan kapid nempatkeun kapapaan dina tahta bumi, tuluy manéhna ngaluarkeun hiji hukum Minggu dina Konsili Orleans.

Ayat tilu puluh dua nepi ka tilu puluh genep nandaan peperangan nu nyéwakeun getih anu tuluy dibawa ku kapausan ngalawan umat satia Allah salila sarébu dua ratus genep puluh taun dina Jaman Poék. Tungtungna, dina ayat tilu puluh genep, kapausan ngahontal tungtungna. Dina ayat opat puluh, Reagan ngawangun hiji pakumpulan rusiah jeung antikristus, anu nandaan waktu nalika daya tahan Protestanisme geus disingkirkeun, sakumaha dilambangkeun ku taun 508. Kasatiaan Reagan dina nyangking dana jeung kakawasaan militér geus dilambangkeun ku “panangan” anu nangtung pikeun ngadukung kapausan dina taun 496. Karuksakan tempat suci kakuatan Roma kapid, anu dilambangkeun ku kota Roma, ngalambangkeun karuksakan Konstitusi AS dina hukum Minggu anu baris geura datang, sabab Konstitusi téh mangrupa tempat suci kakuatan pikeun Amérika Sarikat. Dina hukum Minggu, kapausan bakal sakali deui ditempatkeun dina tahta bumi, sakumaha dilambangkeun ku taun 538.

Tuluy bakal dimimitian mangsa pamungkas panganiayaan papal anu maehan, anu ditimpakeun ka umat Allah anu satia, sakumaha kajadian dina Jaman Poék ti 538 nepi ka 1798. Ieu bakal nuntun kana panutupan mangsa kasempetan manusa, nalika Mikhaél nangtung, sakumaha dilambangkeun ku 1798, nalika kapapaan, anu geus makmur salila sarébu dua ratus genep puluh taun, nampi bebenduna tatu nu matak paéh.

Urang bakal neruskeun ieu pangajaran dina artikel salajengna.

“Dina hiji mangsa, waktu keur aya di Kota New York, dina usum peuting kuring dipanggil pikeun ningali gedong-gedong nu naék tingkat demi tingkat ka arah langit. Gedong-gedong ieu dijamin tahan seuneu, sarta didirikeun pikeun ngamulyakeun nu bogana jeung nu ngawangunna. Beuki luhur jeung beuki luhur deui gedong-gedong ieu naék, sarta di jerona dipaké bahan-bahan nu pangmahalna. Maranéhna nu boga gedong-gedong ieu henteu nanya ka dirina sorangan: ‘Kumaha cara urang panghadéna ngamulyakeun Allah?’ Gusti henteu aya dina pikiran maranéhna.”

“Kuring mikir: ‘Aduh, muga-muga jalma-jalma anu ku cara kieu ngainvestasikeun hartana tiasa ningali jalan hirupna sakumaha Allah ningalina! Maranéhna keur numpuk gedong-gedong anu megah, tapi bet bodo pisan dina paningal Panguasa jagat raya sagala rarancang jeung akal rekana. Maranéhna henteu nalungtik kalayan sagala kakuatan hate jeung pikiran kumaha cara maranéhna tiasa ngamulyakeun Allah. Maranéhna geus leungit tina paningal kana ieu, nyaéta kawajiban manusa anu pangutamana.’”

“Sabot gedong-gedong jangkung ieu diadegkeun, nu bogana ngarasa bungah ku kasombongan nu pinuh ku ambisi lantaran maranéhna boga duit pikeun dipaké nyugemakeun diri sorangan jeung ngagerakkeun rasa sirik tatanggana. Loba tina duit nu ku maranéhna diinvestasikeun ku jalan kitu geus diala ku pamalakan, ku neken jeung ngagencet nu miskin. Maranéhna poho yén di sawarga aya catetan pikeun unggal urusan usaha; unggal pasatujuan nu teu adil, unggal kalakuan nipu, kacatet di dinya. Bakal datang waktuna nalika dina panipuan jeung kalalaworakeunana, manusa bakal nepi ka hiji wates anu ku Gusti moal diidinan pikeun dilangkungan, sarta maranéhna bakal diajar yén aya wates pikeun kasabaran Yéhuwa.

“Pamandangan anu satuluyna ngaliwat di hareupeun kuring nya éta hiji kaayaan seuneu anu matak ngageterkeun. Jalma-jalma nengetan gedong-gedong jangkung anu disangka tahan seuneu sarta maranéhna nyarios: ‘Éta téh sampurna aman.’ Tapi gedong-gedong éta ludes kabeuleum saolah-olah dijieun tina tar. Mobil-mobil pemadam seuneu teu mampuh nanaon pikeun nahan karuksakan éta. Para patugas pemadam seuneu henteu sanggup ngajalankeun éta mesin-mesin.”

“Kuring dibéré parentah yén lamun waktuna PANGERAN geus sumping, lamun teu aya robahna dina hate manusa anu sombong jeung pinuh ku ambisi, jalma-jalma bakal manggihan yén panangan anu tadina kuat pikeun nyalametkeun, bakal kuat pikeun ngancurkeun. Teu aya kakawasaan dunya anu bisa nahan panangan Allah. Teu aya bahan naon waé anu bisa dipaké dina ngadegkeun gedong-gedong anu bakal ngajaga éta gedong tina karuksakan nalika waktos anu geus ditangtukeun ku Allah sumping pikeun ngirimkeun pangbales ka manusa ku sabab maranéhna teu maliré kana Hukum-Na jeung ku sabab ambisi maranéhna anu egois.”

“Teu loba, sanajan di antara para pendidik jeung negarawan, anu ngartos kana sabab-sabab anu jadi dasar kaayaan masarakat kiwari. Jalma-jalma anu nyekel tali kakawasaan pamaréntahan teu mampuh ngaréngsékeun masalah karuksakan moral, kamiskinan, kamelaratan, jeung kajahatan anu beuki nambahan. Maranéhna keur bajoang kalayan sia pikeun nempatkeun kagiatan usaha dina dasar anu leuwih aman. Lamun manusa leuwih merhatikeun kana pangajaran Firman Allah, maranéhna bakal manggihan jalan kaluar tina masalah-masalah anu matak ngabingungkeun maranéhna.”

Kitab Suci ngagambarkeun kaayaan dunya pas saméméh datangna Kristus anu kadua kalina. Ngeunaan jalma-jalma anu ku cara ngarampok jeung meres keur ngumpulkeun kabeungharan anu gedé, geus ditulis kieu: “Maraneh geus numpuk banda pikeun poé-poé panungtungan. Tingal, upah para buruh anu geus ngarit di sawah-sawah maraneh, anu ku maraneh ditahan ku tipu daya, sasambat; jeung sasambatna maranehanana anu geus ngarit geus asup ka ceuli Gusti Nu Maha Kawasa. Maraneh geus hirup dina kasenangan di bumi, jeung ngalampahkeun hawa nafsu; maraneh geus ngagemukkeun haté maraneh, saolah-olah dina poé meuncitan. Maraneh geus ngahukum jeung maehan anu bener; sarta anjeunna henteu ngalawan ka maraneh.” Yakobus 5:3–6.

“Tapi saha anu maca ieu pangéling-ngéling anu dipasihkeun ku tanda-tanda jaman anu gancang kacumponan? Kesan naon anu karandapan ku jalma-jalma dunya? Parobahan naon anu katingali dina sikep maranéhna? Teu leuwih ti batan anu katingali dina sikep pangeusi dunya jaman Nuh. Kakeueum ku urusan dunya jeung kasenangan, jalma-jalma saméméh caah

‘teu nyaho nepi ka caah datang, tuluy nyapu maranéhna sakabéhna.’ Mateus 24:39. Maranéhna geus narima pangéling-ngéling anu diutus ti sawarga, tapi maranéhna nampik pikeun ngadangukeun. Kitu deui kiwari, dunya, anu saréréa pisan teu maliré kana sora pangéling Allah, keur ngagancangan léngkahna nuju karuksakan langgeng.

“Dunya keur digugah ku roh peperangan. Nubuat dina pasal kasabelas kitab Daniel geus méh ngahontal kacumponan anu lengkep. Moal lila deui, kajadian-kajadian kasusah anu geus disebutkeun dina nubuat-nubuat baris lumangsung.” Testimonies, jilid 9, 12–14.